

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בתלמוד בבלי

מסכת

**קידושין
למסקנא**

חלק ב' – פרקים ג' ד'

בעזר החונן לאדם דעת

אברהם אלימלך ב"ר מנחם נחום בריזל

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגנרא בתלמוד בבלי

ב"ה

דברים אחדים על ספרי 'למסקנא'

כסלו תשפ"ד

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו. ברוב רחמי השי"ת, הנני מגיש בזה ללומדי ועוסקי הש"ס את ספרי 'למסקנא'. אשר בו הועלה על הכתב בלשון קצר וצח, בסגנון ערוך ומסודר, סיכום נפלא מעיקרי הדינים העולים מסוגיות הגמרא 'למסקנא', על פי דרכו של רש"י ז"ל. ובזה יוכל הלומד לחדד בזכרונו את עיקרי הדברים העולים מן הסוגיא 'למסקנא', עם טעמיהם בקצרה, כדי שיוכלו לחזור עליהם ולשננם, למען יעמדו בלבו ובמוחו של הלומד לימים רבים.

עיקר מטרת הסיכומים, הוא להעלות את הדינים והשיטות העולים מן הסוגיא, ולא סיכום הסוגיא עצמה, כגון השקלא וטריא, הקושיות והתירוצים, הראיות והלימודים, וכל הדומה. למעט במקומות מועטים, כאשר אינו מבורר דיו מדברי הגמרא ורש"י העולה לדינא, כגון שנאמרו תירוצים שונים ליישב דברי ברייתא או המשנה, או מאמרו של אמורא פלוני, ואינו מבורר בסוגיא מה יהא לדינא, או שיתכן ששני המהלכים הם לדינא, ולכן במקומות אלו ודומיהם כתבנו בקצרה את המהלכים השונים שיש בסוגיא. וכמו כן יסודות כלליות שנזכרו בסוגיא, או דברי אגדות ודרשות בכתובים, וכדומה, שאינם נוגעים לדינא ממש, כתבנו את עיקרי הדברים המבוארים במסקנת הגמרא, והכל על פי דרכו של רש"י ז"ל.

אין זכויות שמורות על הקונטרס, ניתן להפיצו בעזרתו ובמתכונתו הנוכחי בכל האמצעים לכל החפץ ללמוד בו, כדי להגדיל תורה ולהאדירה

ניתן להשיג את ספרי למסקנא במהדורה אלקטרונית, וכן לשלוח הערות והארות במייל:
7691265@gmail.com או בטלפון של המחבר 052-7691265

כתובת דוא"ל המצויין בתחתית הגליונות, אינה פעילה, יש לשלוח בקשות, הערות, או הארות אך ורק במייל זה 7691265@gmail.com

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

פרק האומר למסקנא

דף נ"ט ע"א

א. האומר לחבירו צא וקדש לי אשה פלונית, והלך וקדשה לעצמו, מקודשת לשני, אלא שנהג בו מנהג רמאות. ואפילו לא שלחו לשם כך, אלא שביקש ממנו שאם יודמן לו להיות במקום פלוני יקדשנה, נקרא רמאי אם קידשה לעצמו.

ב. וגם אם לא רצתה להתקדש למשלח, לא יקדשנה לעצמו עד שיודיע למשלחו תחילה שאינה חפוצה בו, כדי להוציא את עצמו ממונהג רמאות. ואם הוא חושש שבתוך כך אחר יקדשנה, אין צריך להודיעו. וכן מי ששלח את חבירו לקנות לו קרקע, והלך וקנאה לעצמו, נהג בו מנהג רמאות. ואם לא רצה המוכר למכרו למשלח, יודיענו תחילה. ואם חושש שבתוך כך יבוא אחר ויקנה אותה, אינו צריך.

ג. עני המהפך בחררה של הפקר, ובא אחר ונטלה הימנו, נקרא רשע.

ד. האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום, וקידשה אחר בתוך שלשים, מקודשת לשני. ואם היא בת ישראל והשני כהן, תאכל בתרומה. ואם לא קידשה אחר בתוך שלשים, מקודשת לאחר שלשים גם אם נתאכלו המעות, שאין המעות כפקדון ולא כמלוה, שהרי ניתנו לקידושין.

ה. לא בא אחר וקידשה וחזרה בה, לרבי יוחנן חוזרת, שדיבור מבטל דיבור. ולריש לקיש אינה חוזרת, כי נתינת מעות ליד אשה נקרא מעשה במקצת, והדיבור אינו מבטלו. והלכה כרבי יוחנן (ע"ב).

ו. האומר לשלוחו צא ותרום, וחזר וביטלו מלהיות שלוחו, אם עד שלא תרם ביטל, אין תרומתו תרומה. שמינוי השליחות אינו אלא דיבור, ודיבור מבטלו. וי"א שאין יכול לבטלו רק במעשה, כגון שתרום בעל הבית את כריו (ריש לקיש ללשון ב').

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

ז. השולח גט לאשתו והגיע בשליח, או ששלח אחריו שליח, ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא, הרי זה בטל גם לריש לקיש. כי כל שלא הגיע גט לידה, אינו אלא דיבור, ודיבור מבטלו.

ח. כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה, ואין עולים מידי טומאתן אלא בשינוי מעשה. כי מחשבה של טומאה חשובה כמעשה, שנאמר 'כי יתן וקורים אותו יתן', לומר שאם נוח לו במה שהיה ממילא, הרי זה כאילו נתן בידים.

דף נ"ט ע"ב

א. האשה שנתנה רשות לשלוחה לקדשה, והלכה היא וקדשה את עצמה, אם שלה קדמו קידושיה קידושין, ואם של שלוחה קדמו אין קידושיה קידושין.

ב. לא קדשה את עצמה וחזרה בה, י"א שלרבי יוחנן חוזרת כי דיבור מבטל דיבור, ולריש לקיש אינה חוזרת, כי דיבור לא מבטל דיבור. והלכה כרבי יוחנן.

ג. השולח גט לאשתו, והגיע בשליח, ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא, הרי זה בטל. לרב נחמן חוזר ומגרש בגט זה, ולרב ששת אינו חוזר ומגרש בו. והלכה כרב נחמן, כי אע"פ שביטלו מתורת שליח, לא ביטלו מתורת גט.

ד. קידשה הראשון מעכשיו ולאחר שלשים יום, ובא אחר וקידשה בתוך שלשים יום, מקודשת ואינה מקודשת. ואם היא בת ישראל ואחד מהם כהן, או בת כהן לישראל, לא תאכל בתרומה מספק. ונחלקו אמוראים בדין זה: לרב מקודשת ואינה מקודשת לעולם, שהוא ספק אם כוונתו לתנאי שאם לא יחזור יהיו קידושין, או שחזר ממה שאמר מעכשיו, וקידש לאחר שלשים. ולשמואל וודאי תנאי הוא, ולפיכך עד שלשים יום היא ספק מקודשת שמא יחזור בו, ולאחר שלשים מקודשת לראשון.

ה. הנותן גט לאשתו מהיום ולאחר מיתה, לחכמים גט ואינו גט, שהוא ספק תנאי ספק חזרה. לרבי תנאי הוא והגט כשר.

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכוני הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ס' למסקנא

דף ס' ע"א

א. אמר לאשה 'הרי את מקודשת לי מעכשיו ולאחר שלשים יום', ובא אחר וקידשה מעכשיו ולאחר עשרים יום, ובא אחר וקידשה לאחר עשרה ימים, לרב צריכה גט מראשון ומאחרון ולא מאמצעי, שאין בלשון זה גם תנאי וגם חזרה, אלא ספק כללי הוא אם כולם לשון תנאי או כולם לשון חזרה, וממה נפשך לא תפסו בה קידושי האמצעי. ולרבי יוחנן צריכה גט מכולן, כי כל אחד תפס בה קידושין במקצת, ומשייר מקום לחבירו כ'שורה של לבנים'.

ב. המגרש מהיום ולאחר מיתה, גט ואינו גט, ואם מת חולצת ולא מתייבמת. לרב, משום שהוא ספק תנאי ספק חזרה. ולרבי יוחנן מעיקר הדין אינו גט, ששייר בגט ואינו כריתות. אלא שחכמים תיקנו שלא תתייבם, שמא תתייבם גם כשגירש 'מהיום אם מתי' שהוא גט גמור על תנאי.

ג. האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאתן לך מאתים זוז, אם נתן לה מקודשת. על מנת שאתן לך מכאן ועד שלשים יום, נתן לה בתוך שלשים מקודשת, ואם לאו אינה מקודשת. על מנת שיש לי מאתים זוז, אם יש עדים שיש לו, מקודשת. ואם אין עדים, חוששים שמא יש לו, ויש לו בה קידושי ספק. על מנת שאראך מאתים זוז, צריך להראות לה משלו ומקודשת. ואם הראה לה מעות של אחרים על שולחנו, אע"פ שיש לו בהם מחצית שכר, אינה מקודשת.

ד. אמר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאתן לך מאתים זוז, ופשטה ידה וקיבלה קידושין מאחר קודם שנתנה לו, י"א שהאומר על מנת כאומר מעכשיו, ואינה מקודשת לשני. וי"א שאינו כאומר מעכשיו, ומקודשת לשני.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

ה. וכן האומר לאשתו, הרי זה גיטך על מנת שתתני לי מאתים זוז, הרי זו מגורשת ותתן. ואם נקרע הגט או שאבד קודם שנתנה לו המעות, ו"א שתתן ומגורשת למפרע, כי כל האומר על מנת כאומר מעכשיו. ו"א שצריכה גט שני, שהגט אינו חל אלא בשעת נתינת המעות.

דף ס' ע"ב

א. לשיטת רבי האומר על מנת כאומר מעכשיו, ולפיכך אם נתן לה גט על מנת שתתני לו מאתים זוז, ונקרע הגט או שאבד, מגורשת. אבל לאחר לא תנשא עד שתתן. ואם מת קודם שנתנה לו, לתנא קמא אם לא נתנה לו זקוקה ליבם, ולא תוכל ליתן ליורשיו, כי 'לי' משמע ולא ליורשיו. ולרשב"ג תתן לאחיו או לאביו או לאחד מן הקרובים, כי 'לי' משמע גם ליורשיו. אבל לשיטת חכמים, ו"א שהאומר על מנת אינו כאומר מעכשיו, ו"א שהאומר על מנת כאומר מעכשיו, ורק כשאמר לה 'מהיום ולאחר מיתה' נסתפקו שמא חזרה היא.

ב. קידשה על מנת שיש לו בית כור עפר, אם יש עדים שיש לו מקודשת. אין עדים שיש לו, חוששים שמא יש לו ומקודשת קידושי ספק. על מנת שיש לי במקום פלוני, אם יש לו באותו מקום מקודשת, ואם לאו אינה מקודשת. על מנת שאראך בית כור עפר הרי זו מקודשת אם יראנה. ואם הראה לה בבקעה קרקע של אחרים, אע"פ שקיבלה באריסות, אינה מקודשת.

ל

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ס"א למסקנא

דף ס"א ע"א

א. המקדיש שדהו, בזמן שהיובל נוהג, נותן בזרע חומר שעורים חמשים שקל כסף. היו בה נקעים עמוקים עשרה טפחים, אם הם ראויים לזריעה, נמדדים בפני עצמם. ואם הם מלאים מים, וכן סלעים גבוהים עשרה שאינם ראויים לזריעה, אין נמדדים לא בפני עצמם ולא עם השדה. ואם הם פחות מעשרה, נמדדים עם השדה.

ב. הקדיש שדה שיכול לזרוע בה לתך (חצי כור), חצי לתך, סאה, תרקב, חצי תרקב, או רובע, פודה אותו לפי החשבון של חמשים כסף לחומר שעורים.

ג. האומר לחבירו בית כור עפר אני מוכר לך, והיו שם נקעים עמוקים עשרה טפחים או סלעים גבוהים עשרה טפחים, אפילו אם הם ראויים לזריעה, אין נמדדים עמה. שאין אדם רוצה שיתן את מעותיו בשדה אחת, ויראה לו כשנים וכשלשה מקומות. היו פחות מעשרה טפחים, נמדדים עמה.

ד. קידש את האשה על מנת שיש לו בית כור עפר, ויש לו בית כור שיש בה נקעים עמוקים עשרה טפחים או גבוהים עשרה, אם הם ראויים לזריעה מקודשת, שהוא יטריח לזרוע עבורה ולהביא לה.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

דף ס"א ע"ב

א. לשיטת רבי מאיר, תנאי שאינו כפול כתנאי בני גד ובני ראובן, אינו תנאי. ולרבי חנינא בן גמליאל גם אם לא כפל התנאי, הוא קיים, ובני גד כפלו את תנאם, כדי שאם לא יקיימו ינחלו בארץ כנען כשאר האחים.

ב. "אם תיטיב שאת, ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ". לרבי מאיר נכפל כדי שיתקיים התנאי. ולרבי חנינא בן גמליאל, כדי שלא יהיה משמעו שאם לא ייטיב לא יקבל לא שכר ולא עונש. וכן 'אם בחוקתי תלכו' וגו', ו'אם בחוקתי תמאסו'. וכן 'אם תאבו ושמעתם' וגו', ו'אם תמאנו ומריתם' וגו'.

שלום

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ס"ב למסקנא

דף ס"ב ע"א

- א. פת פורני חריבה במלח, ובצלים, קשים לגוף כחרבות. והוא מה שאמר הכתוב 'אם תמאנו ומריתם, חרב תאכלו', שאכילתכם תהא חרב ח"ו.
- ב. טמא מת צריך הזאה בשלישי ובשביעי. הזה רק באחד מהן, אינו טהור לא לקדשים ולא לתרומה. הזה בשני ובשישי (שמיעט בימי טהרה), או שהזה בשלישי ובשמיני, אע"פ שהוסיף ימי טהרה, אינו טהור.
- ג. המקדש את האשה, ואמר: כסבור הייתי שהיא כהנת והרי היא לוייה, לוייה והרי היא כהנת, עניה והרי היא עשירה, עשירה והרי היא עניה, הרי זו מקודשת מפני שלא הטעתו.
- ד. האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגייר או לאחר שתתגיירי, לאחר שאשתחרר או לאחר שתשתחררי, לאחר שימות בעליך או לאחר שתמות אחותיך, לאחר שיחלוץ לך יבמך, אינה מקודשת. וכן האומר לחבירו אם ילדה אשתך נקבה הרי זו מקודשת לי, אינה מקודשת. שאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם.
- ה. אין תורמין מן התלוש על המחובר, ואם תרם אין תרומתו תרומה. שהמחובר אינו חייב בתרומה, שנאמר 'ראשית דגנך' שנאסף בכרי, ולפיכך לא חל שם תרומה על התלוש שהופרש עליו, והמחובר לא נתקן.
- ו. האומר פירות ערוגה זו תלושים, יהיו תרומה על פירות ערוגה זו מחוברים לכשיתלשו, או פירות ערוגה זו מחוברים יהיו תרומה על פירות ערוגה זו תלושים לכשיתלשו, ונתלשו, הרי הן תרומה, כי כל שבידו אינו כמחוסר מעשה.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

דף ס"ב ע"ב

א. גר צריך שלשה ישראלים, שנזקקין לו להטבילו ולהודיעו מקצת מצות קלות וחמורות, שנאמר בו משפט כדין.

ב. הנותן פרוטה לשפחתו, ואמר לה הרי את מקודשת לי לאחר שאשתחרריך, אינה מקודשת. אע"פ שבידו לקדשה, שעכשיו בהמה היא, ולאחר מכן היא דעת אחרת.

ג. הנותן פרוטה לאשתו ואמר לה הרי את מקודשת לי לאחר שאגרשיך, אינה מקודשת. שאע"פ שבידו לגרשה, אין בידו לקדשה לאחר מכן, שמא לא תתרצה.

ד. הנותן שתי פרוטות לאשה, באחת אמר לה התקדשי לי היום, ובאחת אמר לה התקדשי לי לאחר שאגרשיך, נסתפקו אם תפסו בה גם קידושין השניים כמו שהקידושין הראשונים תופסים בה, או לא.

ה. אמר פירות ערוגה זו תלושין יהיו תרומה על פירות ערוגה זו מחוברת, או פירות ערוגה זו מחוברת יהיו תרומה על פירות ערוגה זו תלושין, לכשיביאו שליש ויתלשו, והביאו שליש ונתלשו. לרבי אליעזר בן יעקב דבריו קיימין.

ונחלקו אמוראים לשיטתו, לרבה מועיל רק כשהתבואה כבר שחת וראויה לבהמה, אבל אם היא אגס (צמחים רכים), לא. ולרב יוסף מועיל גם באגס. וי"א שלרבה מועיל בשחת של שדה הבעל, שדי לה במי גשמים, אבל בשחת של בית השלחין שצריך להשקותה לא. ולרב יוסף מועיל גם בשחת של בית השלחין. אבל באגס הכל מודים שלא יועיל.

ו. האומר לחברו אם ילדה אשתך נקבה מקודשת לי, אם אין אשתו מעוברת, לא אמר כלום. ואם אשתו מעוברת, דבריו קיימין. י"א דוקא כשהוכר עוברת וי"א שגם אם לא הוכר עוברת.

אומץ יקר!

רווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com.
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ס"ג למסקנא

דף ס"ג ע"א

א. לרבי אדם מקנה דבר שלא בא לעולם. ולפיכך: אם כתב האדון לעבד קודם שקנאהו "לכשאקחך הרי עצמך קנוי לך מעכשיו", יצא לחירות ואסור להסגירו אל אדוניו.

ב. לרבי מאיר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם, ולפיכך: אם אמר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגייר, לאחר שתתגיירי, לאחר שאשתחרר, לאחר שתשתחררי, לאחר שימות בעליך, לאחר שתמות אחותיך, לאחר שיחלוץ לך יבמיד, מקודשת. ולרבי יהודה הנשיא מקודשת בכלום, חוץ מהאומר לאחר שימות בעליך או אחותיך, שאינה מקודשת משום איבה.

ג. האשה שאמרה לבעלה: "קונם שאני עושה לפיך", לתנא קמא אין צריך להפר, שהיא משועבדת לו. לרבי עקיבא, אם אמרה "קדשו ידי לעושיהם" (שאסרה עליו את הידים שהם בעולם), יפר, שמא תעדיף יותר מן הראוי לו.

ד. נתן פרוטה לאשה, ואמר לה התקדשי לי על מנת שאדבר עליך לשלטון ואעשה עמך כפועל, דבר עליה לשלטון ועשה עמה כפועל מקודשת, ואם לאו אינה מקודשת. ואם לא נתן לה פרוטה, ואמר לה בשכר שאדבר עליך לשלטון, או שארכיבך על החמור והדומה לו, י"א

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

שאם השכר שוה פרוטה, מקודשת, שאינה לשכירות אלא לבסוף. וי"א שאינה מקודשת, כי ישנה לשכירות מתחילה ועד סוף, ונמצא מקדש במלוה.

ה. אמר לה, בשכר שהרכבתיך על החמור, שהושבתיך בקרון או בספינה, אינה מקודשת. שמלוה היא.

דף ס"ג ע"א

א. קידש את האשה על מנת שירצה אביו ויאמר 'אין', אמר אביו 'אין' מקודשת, לא אמר 'אין' אינה מקודשת. ואם מת האב קודם שהספיק לומר אין, אינה מקודשת.

ב. ואם אמר 'על מנת שישתוק אבא', שתק האב בשעת שמיעה, מקודשת. מיחה בשעת שמיעה, אינה מקודשת.

ג. אמר על מנת 'שלא ימחה אבא', אפילו אם שתק האב בשעת שמיעה, יש בידו למחות לעולם ולבטל הקידושין. ואם מת האב, ששוב אינו יכול למחות, מקודשת. ואם מת הבן, מלמדים את האב למחות, כדי שיתבטלו הקידושין למפרע ולא תזדקק ליבם.

ד. אמר 'על מנת שלא ימחה אבא מכאן ועד שלשים יום', עברו שלשים יום ולא מיחה אביו, מקודשת. מיחה בתוך שלשים יום, אינה מקודשת. מת בתוך שלשים ששוב אין יכול למחות, מקודשת. מת הבן בתוך שלשים, מלמדים את האב שימחה תוך שלשים, כדי שלא תזדקק ליבם.

ה. האומר קדשתי את בתי ואיני יודע למי קידשתי, ובא אחד ואמר אני קידשתי, נאמן ליתן גט, שאין אדם חוטא ולא לו. אבל לכנוס, י"א שאינו נאמן, שמא יצרו תוקפו. וי"א שנאמן, שאינו חצוף לומר 'אני הוא' כנגד האב שקיבל הקידושין, שמא יכחישנו. ואם כינסה, ובא אחר ואמר אני קדשתי, אינו יכול לאוסרה עליו.

סיכומי הדינים העולים ממוסדות הגמרא בדף היומי

ו. באו שנים, זה אמר אני קידשתיה וזה אמר אני קידשתיה, שניהם נותנים גט. ואם רצו אחד נותן גט ואחד כונס, ואין אומרים יצרו תקפו, שירא מן השני שמכחישו.

ז. האשה שאמרה נתקדשתי ואיני יודעת למי, ואמר אחד קידשתיה, אין נאמן לכנוס, שהיא מחפה עליו.

ח. האומר קידשתי את בתי, י"א שאם זינתה סוקלים אותה על פיו, שהתורה האמינתו. וי"א שאין סוקלים אותה, שהתורה האמינתו לאיסורים ולא להריגה. אבל האשה האומרת נתקדשתי, וזינתה, הכל מודים שאין סוקלים אותה, כי התורה לא האמינתה.

ט. האומר, בני זה בן תשע שנים ויום אחד, בתי זו בת שלש שנים ויום אחד, וביאתם עם אחד מן העריות ביאה, נאמן לקרבן, אבל לא למכות ולעונש מיתה. (וי"א שסוקלים על ידו, כמבואר לעיל). בני זה בן י"ג שנה ויום אחד, בתי זו בת י"ב שנה ויום אחד, ונדריהם נדר והקדישן הקדש, וכן לחרמים וערכין, נאמן. אבל אינו נאמן למכות ועונשין של כל המצות, אם הביאו שתי שערות (וי"א שסוקלים על ידו).

Etrog

אומדן יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ס"ד למסקנא

דף ס"ד ע"א

א. האומר קדשתי את בתי, או שאמר קדשתיה וגרשתיה כשהיא קטנה, והרי היא קטנה, נאמן. שהתורה האמינה לאב לאסור את בתו, שנאמר 'את בתי נתתי לאיש הזה', לאיש אסרה הזה התירה. אמר קדשתיה וגרשתיה כשהיא קטנה והרי היא גדולה, אינו נאמן.

ב. אמר שנשבית ופדיתיה, בין שהיא קטנה בין שהיא גדולה אינו נאמן לפוסלה מכהונה, שלא האמינה לו תורה אלא בנישואין.

ג. אדם שלא היה מוחזק באחים ולא בבנים, ואמר בשעת מיתתו יש לי בנים, נאמן, שהרי אשתו עומדת בחזקת שאינה זקוקה ליבם, והוא מעמיד אותה על חזקתה ומוסיף טעם שאינה זקוקה ליבם גם משום שיש לו בנים. (ואם יאמר אחד לאחר מיתתו אחיו אני, לא יוכל לאוסרה). ואם אמר יש לי אחים, אינו נאמן להוציאה מהחזקה שאינה זקוקה ליבם, ולאוסרה.

ד. ואם היה מוחזק באחים ולא בבנים, ואמר בשעת קידושין יש לי בנים או אין לי אחים, ואין את זקוקה ליבם, נאמן, כי אם רצה לפוטרה מיבום, לא היה משקר, שיכול לומר לה אתן לך גט סמוך למיתתי.

ה. ואם בשעת מיתה חזר בו, ואמר אין לי בנים, או שיש לי אחים, ואת זקוקה ליבם. לרבי אינו נאמן לאוסרה, כי הנאמנות של 'מה לי לשקר' שהיה לו בשעת קידושין דומה לעדים, ועקרה את החזקה שהיתה זקוקה ליבם לגמרי. ולרבי נתן נאמן גם לאסור, שנאמנות של מה לי לשקר שוה לחזקה, וחזקה אינה עוקרת את חזקתה הראשונה לגמרי, ומשום כך יכול לחזור בשעת מיתה ולומר שהיא זקוקה ליבם.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

דף ס"ד ע"ב

א. המקדש את בתו סתם, אין הבוגרות בכלל, אבל קטנות בכלל. וגם אם עשאתו הבוגרת שליח לקדשה, אנו תולים שקידש את הקטנה שהיא מצוה המוטלת עליו. ולרבא, אם יש לו קטנה אחת היא מקודשת, אבל אם יש לו כמה קטנות אינן מקודשות, שהן קידושין שאין מסורים לביאה.

ב. מי שיש לו שתי כתי בנות משתי נשים, ואמר קידשתי את בתי הגדולה, לרבי מאיר כולן אסורות חוץ מקטנה שבקטנות. ולרבי יוסי כולן מותרות חוץ מגדולה שבגדולות, שאין אדם מזכיר שם גדולה על הספק. וכן אם אמר קדשתי את בתי הקטנה, לרבי מאיר כולן אסורות חוץ מגדולה שבגדולות, ולרבי יוסי כולן מותרות חוץ מקטנה שבקטנות.

ג. לשיטת אב"י לא אסר רבי מאיר כשאמר 'גדולה' רק את הכת הראשונה ואת הגדולה שבכת השניה, אבל אם יש אמצעית בכת שניה, מותרת. וכן כשאמר בתי הקטנה, האמצעית שבכת גדולה מותרת. וכן מי שאין לו אלא כת אחת, ואמר קידשתי את בתי הגדולה, כוונתו על הגדולה שבכולם, וכשאמר קטנה כוונתו על הקטנה שבכולם, שהאמצעית נקראת בשמה.

ד. הנודר עד הפסח, אסור עד שיגיע. אמר 'עד שיהא פסח', אסור עד שיצא.

ה. אמר 'עד פני פסח' לרבי מאיר אסור עד שיצא, ולרבי יוסי עד שיגיע. וטעמם: י"א שרבי מאיר לשיטתו שהאדם מכניס את עצמו לספק, וכל יום הוא פני לחבירו, ואפשר שכוונתו על האחרון. ולרבי יוסי אינו מכניס עצמו לספק, וכוונתו על פני של יום הראשון. וי"מ שנחלקו בלשון 'פני', אם פירושו קודם הפסח, או שפירושו עד שיעבור הפסח.

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכתובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ס"ה למסקנא

דף ס"ה ע"א

א. האומר לאשה קדשתיך בפני עדים והלכו למדינת הים, והיא אומרת לא קדשתני, הוא אסור בקרובותיה, והיא מותרת בקרוביו. היא אומרת קדשתני והוא אומר לא קדשתיך, הוא מותר בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו. ומבקשין ממנו ליתן גט שתוכל להינשא, אבל אין כופין אותו, כי על ידי הגט יאסר בקרובותיה. ואם נתן גט מעצמו, כופין אותו ליתן כתובה.

ב. הוא אומר קדשתיך, והיא אומרת לא קידשת אלא בתי, הוא אסור בקרובות גדולה, וגדולה מותרת בקרוביו. הוא מותר בקרובות קטנה, וקטנה מותרת בקרוביו, שאין האם נאמנת לאסור את בתה. הוא אומר קדשתי את בתך, והיא אומרת לא קדשת אלא אותי, הוא אסור בקרובות קטנה, וקטנה מותרת בקרוביו. הוא מותר בקרובות גדולה, וגדולה אסורה בקרוביו.

ג. המקדש בעד אחד אין חוששין לקידושיו. ואפילו שניהם מודים. שלמדים גזירה שוה 'דבר דבר' מממון שצריך שני עדים. והודאת בעל דין אינה מועילה בקידושין כמאה עדים, כי הוא מחייב לאחרים, שקרובותיה נאסרו בו, וקרוביו נאסרים בה. וי"א שחוששים לקידושיו.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

ד. המגרש את אשתו, ולנה עמו בפונדקי לאחר זמן, ויש שם עדי יחוד, ולא עדי ביאה, לבית שמאי אין צריכה גט שני, כי עדי יחוד אינם עדי ביאה. ולבית הלל צריכה גט שני, כי עדי יחוד הן עדי ביאה, ומסתמא בא עליה לשם קידושין. ומודים בנתגרשה מן האירוסין שאין צריכה גט שני, שאין לבו גס בה.

דף ס"ה ע"ב

א. שנים שבאו ממדינת הים, ואשה עמהם וחבילה עמהם, כל אחד מהם אומר זו אשתי וזה עבדי וזו חבילתי, והאשה אומרת אלו שני עבדי וחבילה שלי. ואין לאחד מהם עדים, האשה מותרת לכל העולם. והחבילה תהא מונחת עד שיבא אליהו. ואם נתנו לה שניהם גט מעצמן, לרבי מאיר שמטלטלים משתעבדים לכתובה, גובה כשיעור כתובה מן החבילה.

ב. יורשים החולקים נכסיהם, ויודעים זה בזה שלא יחזרו בהם, אין צריכים עדים לקיים את חלוקתם, שלא אמרה תורה 'על פי שנים עדים יקום דבר' אלא כנגד השקרנים, ולא לקיום הדבר.

ג. אמר לו עד אחד אכלת חלב בשוגג, והלה שותק, נאמן, וצריך להביא קרבן. ואם השיב לא אכלתי, פטור. וכן אם אמר לו עד אחד נטמאו טהרותיך, והלה שותק, נאמן. ואם השיב לא נטמאו, פטור. וכן אם אמר לו עד אחד שורך נרבע, והלה שותק, נאמן ואסור להקרבה.

ואם

אומא יקרי!

רווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ס"ו למסקנא

דף ס"ו ע"א

א. אמר לו עד אחד אשתך זינתה, והוא שותק, לאביי נאמן וצריך לגרשה. לרבא אינו נאמן, שנחשב 'דבר שבערוה' וצריך שנים. ואם נאמן עליו העד כשנים, יגרשנה.

ב. שנים אומרים על האשה שנשבת, ושנים אומרים לא נשבת, אם היא עצמה באה לבית דין להתירה, מעמידים אותה על חזקתה שלא נשבת. אבל כשדנים על בנה אם נולד בפסול, פוסלים אותו מספק, שהרי אין לו חזקת כשרות.

ג. עד אחד מעיד על האשה שנשבת, אם אין מכחישין אותו, לאביי נאמן ולרבא לא. ואם עדים מכחישים אותו, אינו נאמן.

ד. ינאי המלך הרג את כל חכמי ישראל, והיה העולם משתומם, עד שבא שמעון בן שטח והחזיר את התורה ליושנה. ועשה כן על פי עצתו של אלעזר בן פועירה, כשאמר לו אחד מחכמי ישראל שיניח כתר כהונה לזרעו של אהרן, כי היו אומרים אמו נשבת במודיעים, ויבוקש הדבר ולא נמצא. לאביי שהיה עד אחד מעיד שנשבת ושנים הכחישוהו, ולרבא שנים העידו שנשבת, והזימו אותם. וי"מ שהכניסו שפחה לשבאים, והיו סבורים שהיא אמו.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

דף ס"ו ע"ב

א. מקוה שהיתה בחזקת שלימה, ומדדו ונמצאת חסירה, כל טהרות שנעשו על גבה למפרע, לרבי טרפון טהורים, שהולכים אחר חזקת המקוה שהיה שלם. ולרבי עקיבא טמאים, שמעמידים את האדם על חזקתו שהיה טמא. והוא דומה לכהן שהקריב על המזבח ונדע שהוא בעל מום, שעבודתו פסולה.

ב. כהן העומד ומקריב על גבי המזבח, ונדע שהוא בן גרושה או בן חלוצה, עבודתו כשירה. שנאמר והיתה לו ולזרעו אחריו, בין זרע כשר ובין זרע פסול. וי"א שנאמר ברוך ה' חילו ופועל ידיו תרצה, אפילו חולין שבו תרצה. וי"א שנאמר ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם, וכי תעלה על דעתך שילך אצל כהן שלא היה בימיו, אלא זה כשר ונתחלל. ואם נודע שהוא בעל מום עבודתו פסולה, שנאמר 'את בריתי שלום' עם אות 'זא"ו' קטועה, לדרוש כשהוא 'שלם' ולא כשהוא חסר.

ג. עד אחד אומר לכהן בעל מום אתה, והוא משיב איני בעל מום, לרבא אין העד נאמן, ולאביי נאמן, שאומר לו הפשט בגדיך והראא לנו שאינך בעל מום. ואם הכהן שותק, גם לרבא העד נאמן.

ד. עד אחד שאמר לכהן שהוא בן גרושה ובן חלוצה, והכהן שותק, לאביי נאמן ולרבא לא.

שלום

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ס"ז למסקנא

דף ס"ז ע"א

א. כל מקום שיש קידושין ואין עבירה, הולד הולך אחר הזכר, ואיזה זו? כהנת לזיה וישראלית שנשא לכהן לזי וישראל. כל מקום שיש קידושין ויש עבירה, הולד הולך אחר הפגום, ואיזה זו? אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לממזר ולנתין. וכל מי שאין לה עליו קידושין, אבל יש לה על אחרים קידושין, הולד ממזר, ואיזה זה? הבא על אחת מכל העריות שבתורה. כל מי שאין לה לא עליו ולא על אחרים קידושין, הולד כמותה, ואיזה זה? ולד שפחה ונכרית.

ב. לרבי יוסי גר נושא ממזרת, ולרבי יהודה לא ישא ממזרת. ולדברי שניהם הולד ממזר.

ג. כהן חלל מותר לישא בת ישראל. והולד י"א שהוא חלל, ולרבי דוסתאי הוא כשר לכהונה.

ד. ישראל מותר לישא חללה. והולד כשר לכהונה.

ה. מצרי שני שנשא מצרית ראשונה, י"א שבנה שלישי, וי"א שהוא שני.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

דף ס"ז ע"ב

א. באומות הולכים אחר הזכר, כגון אחד מן האומות שבא על הכנענית והוליד בן, מותר לקנותו בעבד, ואינו בכלל לא תחיה כל נשמה'. אבל כנעני הבא על שפחה מן האומות והוליד בן, הוא בכלל לא תחיה כל נשמה, ואסור לקנותו.

ב. ואם נתגיירו, הולכים אחר הפגום שבשניהם. כגון גר עמוני שנשא גיורת מצרית, וילדו זכר, הרי הוא עמוני ואסור לעולם. אבל אם ילדו נקיבה, היא מצרית, ואסורה עד דור שלישי. (ולא כעמונית המותרת מיד).

ג. כל שהיא ערוה כאחות אשה, וחייבים על זדונה כרת ועל שגגתה חטאת, אין תופסין בה קידושין. שהוקשו כל העריות כולם לאחות אשה.

ד. הכל מודים שנדה וסוטה יש בהם תפיסת קידושין, ואם בא עליהם, אין הולד ממזר. אע"פ שהנדה מחייבי כריתות היא, והסוטה מחייבי לאוין (ולרבי עקיבא אין קידושין תופסים בחייבי לאוין).

ל

לואה יקרי!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ס"ח למסקנא

דף ס"ח ע"א

- א. כל מקום שנוכל להקיש להקל ולהחמיר, מקישים לחומרא.
- ב. חייבי לאוין יש בהם תפיסת קידושין, שנאמר 'כי תהיין לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה' וכי יש שנואה או אהובה לפני המקום? אלא שנואה בנישואיה, שהיא אסורה עליו, והתורה אמרה כי תהיין. ולרבי עקיבא אין בהם תפיסת קידושין. וי"א שבאלמנה לכהן גדול מודה שיש תפיסת קידושין, וי"א שמודה רק בחייבי עשה, וי"א שגם בחייבי עשה אין תפיסת קידושין לר"ע, חוץ מבעולה לכהן גדול שהוא עשה שאינו שוה בכל, יש בה תפיסת קידושין.
- ג. יבמה לשוק, אע"פ שאין בה אלא לאו, אין בה תפיסת קידושין.
- ד. אין קידושין תופסין בשפחה כנענית, שנאמר 'שבו לכם פה עם החמור, עם הדומה לחמור'.

דף ס"ח ע"ב

- א. אין קידושין תופסים בנכרית, שנאמר בשבעה אומות לא תתחתן
- בם. ולמדנו גם שאר אומות, לרבי שמעון, שנאמר 'כי יסיר' לרבות כל

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

המסירים, ולחכמים שנאמר ביפת תואר ז'אחר כן תבוא אליה ובעלתה, ומשמע שמקודם לכן לא היה תופס בה קידושין.

ב. עובד כוכבים הבא על בת ישראל, הולד ישראל. שנאמר 'בתך לא תתן לבנו ובתו לא תקח לבנך וגו' כי יסיר את בנך, שהגוי הנושא את בתך, יסיר את בן בתך הנקרא בנך מאחרי. ונחלקו בגמרא אם הוא ממזר, או שהוא פסול.

ג. אבל עובדת כוכבים שנשאת לישראל, הולד עובד כוכבים כמותה, שלא נאמר גם 'כי תסיר' העובדת כוכבים שתינשא לבנך את בנך שתלד ממנו, שהוא בנה ולא בנך.

ד. כל אשה שאין בה תפיסת קידושין, כגון שפחה ונכרית, אם בא עליה הולד כמותה, שנאמר 'כי תהיין וילדו לו', ללמד שבמקום שאני קורא 'כי תהיין', אני קורא 'וילדו לו', אבל אם אני קורא 'כי תהיין', אני קורא 'וילדו לו'.

Etrog

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ס"ט למסקנא

דף ס"ט ע"א

א. האומר לשפחתו הרי את בת חורין וולדך עבד, לרבי יוסי הולד כמותה, שנאמר האשה וילדיה תהיה לאדוניה. ולחכמים דבריו קיימים.
 ב. לרבי טרפון יכול ממזר ליטרה, שנושא שפחה לכתחילה, והולד עבד כאמו, וכשמשחררו, הרי הוא בן חורין. לרבי אליעזר הולד עבד ממזר, ולאחר שמשחררו הרי הוא ממזר. כי אע"פ שהולכים אחר אמו, הולכים גם אחר פסולו. ולרבי טרפון, אין הולכים בעבד אחר אביו כלל, כי הולד שבמעו שפחה הוא כולד במעו בהמה. והלכה כדבריו.

הדרן עלך האומר למסקנא

פרק עשרה יוחסין למסקנא

א. עשרה יוחסין עלו מבבל: כהנים, לויים, ישראלים, חללים, גרים, עבדים משוחררים, ממזרים, נתינים. שתוקי, שמכיר את אמו ולא אביו. ואסופי, שנאסף מן השוק ואינו מכיר את שניהם.
 ב. כהנים לויים וישראלים מותרים לבא זה בזה, לויים ישראלים חללים גרים ומשוחררים, מותרים לבא זה בזה. גרים, משוחררים, ממזרים ונתינים, שתוקי ואסופי, כולם מותרים לבא זה בזה.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

ג. בית המקדש גבוה מכל ארץ ישראל, וארץ ישראל גבוה מכל הארצות.

דף ס"ט ע"ב

א. לדברי רבא, העלה עזרא את עשרה היוחסים מבבל בעל כרחם, ולא עלה משם עד שהוציא את כל הפסולים שבה ועשאה כ'סולת נקיה'. ולאביי עלו מאליהם, ולא עשאה עזרא כסולת נקיה. וי"א שגם אביי סובר שבבל היא כסולת נקיה, שהבדילם עזרא מן הכלל, ומעצמם עלו.

ב. כל הארצות הן כעיסה לארץ ישראל שמעורב בהם פסולי יוחסין, ובני ארץ ישראל בודקים יוחסים משום הכהנים. וארץ ישראל עיסה לבבל, שעזרא הפרישם משם. וגם לרבא שהעלה אותם לארץ ישראל בכח, והיו יודעים בדורו מי הם, נתערבו בדור שלאחריו.

ג. נחמיה התיר לכהנים שלא מצאו כתב ייחוס שלהם לאכול תרומה בארץ ישראל, לפי שכבר הוחזקו לאכול בבבל. אבל קדשים שלא אכלו מבבל, לא התיר להם עד שיבוא משיח.

ומכאן למדנו ש'גדולה חזקה', כי בבבל היו אוכלים רק תרומת חוץ לארץ שהיא מדרבנן, ובארץ התיר להם תרומה דאורייתא. ולא חשש שיעלו אותם ליוחסין, שהורע חזקתם במה שלא אכלו מן הקדשים. וי"א שלא התיר להם רק תרומה דרבנן כמו שאכלו בבבל, כדי שלא יעלו אותם ליוחסין. ואע"פ כן 'גדולה חזקה', שלא חשש ליתן להם בארץ תרומה דרבנן שמא יתנו להם גם תרומה דאורייתא.

אומא יקרי!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכחובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ע' למסקנא

דף ע' ע"א

א. 'ואלה העולים מתל מלח תל חרשא פרוב אדון ואמר ולא יכלו להגיד בית אבותם וזרעם אם מישראל הם' (נחמיה ז סא) – מכאן למדנו שעלו מבבל ממזרים שתוקי ואסופי. 'תל מלח', אלו בני אדם שמעשיהם כמעשה סדום שנהפכה לתל מלח. 'תל חרשא', זה שקורא אבא ואמו משתקתו. 'זלא יכלו להגיד בית אבותם וזרעם אם מישראל הם', זה אסופי שנאסף מן השוק. 'כרוב אדון ואמר' – 'מ שאמר אדון, אני אמרתי יהיו ישראל לפני חשובים ככרוב, והם שמו עצמם כנמר. וי"מ אמר אדון, שאף על פי ששמו עצמם כנמר, חשובים לפני ככרוב.

ב. הנושא אשה שאינה הוגנת לו, מעלה עליו הכתוב כאילו חרשו לכל העולם כולו וזרעו מלח. ואליהו כופתו, והקב"ה רוצעו. ועל כולם אליהו כותב והקב"ה חותם, אוי לו לפוסל את זרעו ולפוגם את משפחתו, ולנושא אשה שאינה הוגנת לו. והנושא אשה לשום ממון, יהיו לו בנים שאינן מהוגנים. ורק חודש נכנס חודש יצא, וכבר ממונס אבד.

ג. כל הפוסל, פסול. ואין דרכו של פסול לדבר בשבח הבריות לעולם. ובמומו פוסל. רבי יהודה הכריז על מי שהיה קורא לאנשים 'עבד' שהוא עבד, ונתברר שהיה מבית חשמונאי שכולם עבדים.

ד. כיון שנתמנה אדם פרנס על הצבור, אסור בעשיית מלאכה בפני שלשה. ומותר לו לעשות מעקה מועטת (משום מצות מעקה. מפרשים).

ה. המשנה בדיבורו, ומדבר שלא כדרך בני אדם או כלשון חכמים, שלישי רוחו גסה עליו.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

ו. אין משתמשים באשה, בין גדולה בין קטנה. וקול באשה ערוה. ולפיכך אין שואלים בשלומה אפילו על ידי אחר, ואפילו על ידי בעלה.

דף ע"ב

א. רב היה מלקה למי שציער 'שלוחא דרבנן'. רב יהודה הטיל ניגוי על אחד שציער את שלוחו.

ב. האומר שבא מבית חשמונאי עבד הוא, שהורדוס הרג את כל זרעם, וקרא בניו על שם בית חשמונאי.

ג. תלמיד חכם שמורה הלכה ובא, אם קודם מעשה אמרה שומעין לו, ואם לאו אין שומעין לו.

ד. אמוראים היו נוהגים להכריז על אנשים או משפחות שהם פסולי ייחוס.

ה. כהן שיש בו עזות פנים, י"א שהוא מפסולי ייחוס, וי"א שאין להרהר אחריו.

ו. הנושא אשה שאינה הוגנת לו, כשהקב"ה משרה שכינתו, מעיד על כל השבטים ואין מעיד עליו. ואינו משרה שכינתו אלא על משפחות מיוחסות שבישראל.

ז. מעלה יתירה יש בין ישראל לגרים, שבישראל נאמר והייתי להם לאלקים [והמה] יהיו לי לעם, ובגרים נאמר, והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלקים. קשים גרים לישראל כספחת, שאינם זהירים במצות, והרגילים אצלם נמשכים ולומדים ממעשיהם.

שלום

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ע"א למסקנא

דף ע"א ע"א

א. י"א שלעתיד לבוא הקדוש ברוך הוא מייחס את השבטים, ומבדיל את פסוליהם, ומטהר את שבטו של לוי תחילה. וי"א שמשפחה שנטמעה נטמעה, והקב"ה מטהר ומכשיר את כולם. ולדבריהם כסף מטהר ממזרים, שנטמעו בישראל מחמת ממונם, והוא גורם להם שיטהרו לעתיד לבא.

ב. חכמים ביקשו בכמה זמנים לעשות בבל עיסה לארץ ישראל, ולא עלה בידם. פעם אחת ישבו ובדקו במשפחות של ארץ ישראל, עד שהגיעו לסכנה ופירשו. וי"א שגדולי הדור נטמעו בה, ויטהרו לעתיד לבוא. אבל משפחות שיש בהם פסול ידוע וקירבו אותם בזרוע, אליהו בא לרחק.

ג. חכמים לא רצו לגלות משפחה פסולה, אבל מסרו אותו לבניהם ותלמידיהן פעם אחת בשבוע, וי"א פעמיים. ומסתבר שפעם אחת, שהרי האומר הריני נזיר אם לא אגלה משפחות, יהיה נזיר ולא יגלה משפחות.

ד. נאמר 'זה שמי' ונאמר 'זה זכרי', אמר הקדוש ברוך הוא לא כשאני נכתב אני נקרא, נכתב אני ביו"ד ה"י ונקרא באל"ף דל"ת.

ה. שם בן ארבע אותיות – חכמים מוסרין את קריאתו וכתובתו ופירושו לתלמידיהן פעם אחת בשבוע, וי"א פעמיים. ומסתבר פעם אחת, שנאמר זה שמי לעולם, וה'כתיב' הוא 'לעלם'. שם בן שתים עשרה אותיות – בראשונה היו מוסרין לכל אדם, משרבו הפריצים מסרו אותו לצנועים שבכהונה, והם מבליעים אותו בנעימת אחיהם

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

הכהנים. שם בן ארבעים ושתים אותיות – אין מוסרין אותו אלא למי שצנוע ועניו, ועומד בחצי ימיו, ואינו כועס, ואינו משתכר, ואינו מעמיד על מדותיו. וכל היודעו והזהיר בו, והמשמרו בטהרה, אהוב למעלה ונחמד למטה, ואימתו מוטלת על הבריות, ונוחל עולם הזה ועולם הבא. ו. בבל בחזקת כשרה עומדת, עד שיודע לך במשפחה שאתה בא לבדוק במה נפסלה. שאר ארצות בחזקת פסול הן עומדות וצריך לבדוק במשפחה (ראה להלן עו.), עד שיודע לך במה נכשרה. ארץ ישראל המוחזק לפסול פסול, מוחזק לכשר כשר. ובסתמא, אם בא לישא אשה צריך לבדוק, ואם נשא כבר אין מוציאין מידו.

דף ע"א ע"ב

א. כל שסיחתו בבבל משיאין לו אשה, ולאחר שבאו רמאים המדברים כבני בבל, חוששים. הרוצה לישא אשה מיוחסת, יבדוק משפחה שתקנית, שסתם בני מריבה פסולין. בני ארץ ישראל היו בודקים בשנים שעשו מריבה, מי הקדים לשתוק, ואמרו עליו שהוא מיוחס יותר.

ב. אם ראית שני בני אדם שמתגרים זה בזה, או שתי משפחות שמתגרות זו בזו, שמץ פסול יש באחד מהן, ואין מניחין אותו לידבק בחבירו.

ג. בבל בריאה, שהיא מיוחסת ונקיה. מישון מיתה, שכולם ממזרים. מדי חולה, שרובם כשרים ומיעוטם פסולים. עילם גוססת, שרובם פסולים.

דף ע"א ע"ב

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ע"ב למסקנא

דף ע"ב ע"א

א. בבל עומדת בין שני נהרות, חדקל ופרת, זה ממזרח וזה ממערב, ובאין ומושכין מדרום לצפון, וסופו של פרת שופך בחדקל. ואלו הן גבולותיה ליוחסין: כל מה שבין שתי הנהרות של בבל היא. משפת חדקל ולחוץ מתפשט רחבה של בבל, לרב עד נהר עזק ולשמואל עד נהר יואני. בדרומו של חדקל: לרב מגיע הגבול עד בגדא ואוונא, ולשמואל עד מושכני ומושכני בכלל. לצפונו של חדקל, הגבול הוא עד אפמיא העליונה והעליונה בכלל, אבל התחתונה פסולה. לדרומו של פרת, לרב הגבול עד 'אקרא דתולבקני', ולשמואל עד 'גישרא דבי פרת'. י"א ששמואל מוסיף, כי הגשר רחוק יותר, וי"א שהוא מגרע, שבזמנו היה קרוב וריחקוהו. ולרבי יוחנן הגבול עד מעברתא דגיזמא. בשפת פרת כלפי מערב, לא היה אלא בירס, והיא מיוחסת כבבל. 'שוט מישוט' מיוחסת כבבל, אע"פ שהיא עומדת מחוץ לגבולות שאמרנו, רצועה יוצאת באלכסון ומקפת את הפסולין, ושוט מישוט בכלל אותה רצועה.

ב. י"א שכמחלוקת ליוחסין כך מחלוקת לגיטין (שהשליח אין צריך לומר בפני נכתב אם הביא גט מבבל), וי"א שמחלוקת ליוחסין, אבל לגיטין דברי הכל עד האגם השני שמתחת לגשר.

ג. חלזון ניהוונד וחברותיה, י"א שהן כגולה ליוחסין, וי"א שהיו פסולים (שגלו עשרת השבטים לשם, ונטמעו עובדי כוכבים בבנותיהם).

ד. פרסיים נמשלו לדוב, שאוכלין ושותין כדוב, ומסורבלין בבשר, ומגדלין שער, ואין להם מנוחה.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

ה. פרסיים דומים לחיילות של בית דוד (שהם גבורים), חברין דומין למלאכי חבלה, ישמעאלים דומים לשעירים של בית הכסא (שדים), ותלמידי חכמים שבבבל דומין למלאכי השרת.

ו. רבי העיד ביום פטירתו על מקומות בבבל שיש בהם פסולים, ועל אנשי מקום פלוני שסרו מאחרי המקום, ושרב אדא בר אהבה יושב היום בחיקו של אברהם (י"מ שמת, וי"מ שנימול), ושרב יהודה נולד בו ביום.

דף ע"ב ע"ב

א. כשמת רבי עקיבא נולד רבי, כשמת רבי נולד רב יהודה, כשמת רב יהודה נולד רבא, כשמת רבא נולד רב אשי, ללמדך שאין צדיק נפטר מן העולם עד שנברא צדיק כמותו, שנאמר וזרח השמש ובא השמש. וכן עד שלא כבתה שמשו של עלי, זרחה שמשו של שמואל הרמתי.

ב. הנביא היה מיילל על מיתת פלטיהו בן בניהו, י"א לטובה, לפי שהציל את הגולה מלהיות עבדים לעבדות, ומת בחצי ימיו. וי"א לרעה, שנהג בבזיון בהיכל ה', ומת במיתה יפה.

ג. לשמואל, אין חוששים על מישון משום עבדות ולא משום ממזרות, אלא כהנים שהיו בה לא הקפידו על הגרושות. אבל עבדים שנשתלחו לשם משוחררים, כי כבר נתיאשו אדוניהם, והמפקיר עבדו – לשמואל – אין צריך גט שחרור.

ד. י"א שלרבי מאיר הפסולים עלו מבבל, וכל הארצות חוץ מבבל אינם בחזקת מיוחסות, ולחכמים כל הארצות בחזקת כשרות. ויש חולקים.

ה. לרבי יוסי ממזרים ונתינים טהורים לעתיד לבא, ולרבי מאיר אינם טהורים. והלכה כרבי יוסי. ואם לא היה הלכה כמותו, היה אליהו מוציא מישראל לעתיד לבוא חבורות של בני אדם.

אומא יקרי!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ע"ג למסקנא

דף ע"ג ע"א

א. גר, לרבי יוסי מותר ממזרת, שנאמר באזהרת פסולי יוחסין חמשה פעמים 'קהל', לכהנים, לוויים, ישראלים, להתיר ממזר בשתוקי, שתוקי בישראל, אבל הגרים אינם בכלל קהל. ולרבי יהודה אסור בממזרת, ש'קהל' אחד מיותר לרבות גרים. א) משום שכהנים ולוויים קהל אחד הם. ב) כי היתר שתוקי בממזר ובישראל נלמד מ'קהל' אחד. ג) שנאמר 'הקהל חוקה אחת לכם ולגר הגר'. והלכה כרבי יוסי.

ב. גר, עבד משוחרר וחלל, מותרים בכהנת, שלא הוזהרו כהנות כשרות לינשא לפסולי כהונה.

ג. דבר תורה שתוקי כשר, כי אמו פנויה, ורוב כשרים אצלה ומיעוט פסולין אצלה. ואם הלך הבועל אצלה, הרי 'כל דפריש מרובא פריש'. וגם אם הלכה היא אצלו ו'קבוע כמחצה על מחצה', התורה אמרה 'לא יבא ממזר' ודאי ולא ספק, וכן 'בקהל' ודאי לא יבוא, אבל בקהל ספק יבוא, וחכמים עשו מעלה ביוחסין ואסרוהו לישראל.

ד. וכן אסופי מותר מן התורה, שאשת איש תולה בבעלה, ומיעוט ארוסות או שהלכו בעליהם למדינת הים, יש כנגדם פנויה או המשליכות מחמת רעבון, וממזר ספק מותר. אלא שחכמים עשו מעלה ביוחסים ואסרוהו לישראל.

דף ע"ג ע"ב

א. מצאו את התינוק מהול, או שאבריו מתוקנים ומישרים (וי"מ שאבריו גדולים), או שנמרח בשמן או בכחול סביבות העין ליפותו, או שהיו עליו

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

קשרים לרפואה, או שתלוי עליו קמיע של כתב או של עיקרין, אין בו משום אסופי, שלא היו טורחים בו אם לא היה כשר.

ב. נמצא במקום שיש להבין שלדעת מיתה השליכתהו, הרי הוא אסופי. ואם נמצא במקום שאינו מסוכן, או שבני אדם ימצאוהו, אינו אסופי. ולפיכך: נמצא תלוי בדקל שהחיה תגיע לשם, הרי הוא אסופי. ואם לא תגיע, אינו אסופי. היה תלוי בעץ הנקרא 'זרדתא' הסמוך לעיר, שיש עליו שדים, הרי הוא אסופי. אינו סמוך לעיר, אינו אסופי. בבית כנסת הסמוך לעיר ורבים מצויין שם, אינו אסופי. ואם לא, הרי הוא אסופי. בבור שיש בו גרעינים, הרי הוא אסופי. נמצא בעריבה באמצעות הנהר, שהספינות עוברות וימצאוהו, אינו אסופי. במקום הפשרת שלגים, הרי הוא אסופי. צידי רשות הרבים אינו אסופי, רשות הרבים הרי הוא אסופי.

ג. כל זמן שבשוק אביו ואמו נאמנים עליו, נאסף מן השוק אין נאמנים עליו, הואיל ויצא עליו שם אסופי. ובשני רעבון, גם אם נאסף מן השוק אביו ואמו נאמנים עליו, שהרבה נשלכין ולא רצו חכמים לפסול אותם.

ד. שלשה נאמנים לאלתר, אלו הן: א) אסופי. ב) חיה (מילדת), שנאמנת לומר זה יצא ראשון וזה שני, אם לא יצתה וחזרה. יצתה וחזרה, אינה נאמנת. ולרבי אליעזר אם החזירה פניה אינה נאמנת. ג) שלש נשים שישנו במטה אחת, ונמצא דם תחת אחת מהן, כולן טמאות. בדקה אחת מיד לאחר מציאה כשיעור ווסת ונמצאת טמאה, היא טמאה וכולן טהורות.

ה. מילדת נאמנת לומר, זה כהן וזה לוי, זה נתין וזה ממזר. אבל אם קרא עליה ערער, אינה נאמנת. י"מ שנים שמעידים שלא כדבריה, וי"א אפילו אחד שמעיד כנגדה, שאין כאן חזקת כשרות.

Caia

אומץ יקרי!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ע"ד למסקנא

דף ע"ד ע"א

א. שנים המעוררין על המקח, כל אחד אומר למוכר לי מכרתיה, אם אחד מהם נתן הדמים, וידוע למוכר ממי קיבל, הוא קנאה. אבל אם שניהם נתנו לו, אחד מדעתו ואחד בעל כרחו, ואין ידוע לנו מי נתן מדעתו ומי בעל כרחו, בזמן שהמקח ביד המוכר, שמוטל עליו לדקדק שלא לחזור לו וליתן המקח למי שלא נמכר לו כדי שלא יעמוד ב'מי שפרע, נאמן המוכר לומר למי מכרה. אבל בזמן שאין מקחו בידו אלא שניהם אוחזין בו, אין מוטל כבר על המוכר לזכור, ולפיכך אינו נאמן.

ב. דיין שגמר לפסוק דינו, ואין ידוע לנו מי יצא זכאי, ונקרע שטר הפסק דין. אם הדין תלוי בטעם, חוזר ודן אותם. ואם אינו תלוי אלא ב'שודא דדייני', אם בעלי דינים עדיין עומדים לפניו, נאמן לומר לזה זכיתי ולזה חייבתי. ואם אינם עומדים לפניו, אינו נאמן.

ג. שלשה נאמנין על הבכור, חיה לאלתר, אמו כל שבעה, אביו לעולם שנאמר 'יכיר', יכירנו לאחרים, מכאן אמרו שאדם נאמן לומר זה בני בכור. ולרבי יהודה נאמן גם לומר זה בן גרושה או בן חלוצה, ולחכמים אינו נאמן.

ד. היתה מעוברת, ואמרו לה מה טיבו של עובר זה, אמרה להם מאיש פלוני וכהן הוא (כלומר, מיוחס). לרבן גמליאל ורבי אליעזר נאמנת,

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

ולרבי יהושע לא, והלכה כרבן גמליאל. י"א שלא האמינה רבן גמליאל אלא על עצמה, שלא נתחללה מתרומה, אבל לא להכשיר את בתה לכהן. וי"א שנאמנת גם על בתה. אבא שאול הכשיר גם את בתה, ולפיכך היה קורא ל'שתוקי' בדוקי, שבודקין את אמו, ואם אומרת לכשר נבעלתי הוולד כשר. ואפילו היו רוב פסולים אצלה, כגון שהיא ארוסה ואומרת מן הארוס נבעלתי, נאמנת. והלכה כדבריו.

ה. לרבי אליעזר שתוקי ואסופי אסורים להינשא עם ממזר, וכן שתוקי ואסופי אסורים זה בזה, ואפילו שתוקי בשתוקי או אסופי באסופי, שמא זה כשר וזה פסול.

דף ע"ד ע"ב

א. גיורת פחותה מבת שלש שנים, לרבי שמעון בר יוחאי מותרת לכהן, ומותרת לממזר.

ב. אלמנה וגרושה וחללה וזונה, אסורים לכהן ואסורים לממזר.

ג. איזהו ממזר? לרבי עקיבא כל שהוא בלא יבוא. לשמעון התימני כל שחייבין עליו כרת בידי שמים, והלכה כדבריו. לרבי יהושע, כל שחייבין עליו מיתת בית דין.

ד. גר עמוני ומואבי, שאסור לבוא בקהל, מותר לישא ממזרת. וגם רבי יהודה לא אסר ממזרת אלא לגר הראוי לבוא בקהל, אבל לגר עמוני ומואבי שאינו ראוי לבוא בקהל, היא מותרת.

אומצ יקי!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ע"ה למסקנא

שילבנו בדף זה את כל הסוגיא העוסקת בענין הכותים עד סופה (במשנה דף ע"ז ע"א)

דף ע"ה ע"א

א. גר עמוני ומואבי, מצרי ואדומי, כותי ונתין, חלל וממזר, בן תשע שנים ויום אחד שבא על כהנת לויה ובת ישראל, פסלוה. לרבי יוסי כל שזרעו פסול, פוסל. אבל אם אין זרעו פסול כגון מצרי שני, אינו פוסל. לרבן שמעון בן גמליאל רק אם בתו פסולה פוסל, אבל עמוני ומואבי שבתו מותרת, שנאמר 'עמוני' ולא עמונית', אתה נושא אלמנתו. ולמדוה מכהן גדול באלמנה שפוסל אותה בביאתו לכהונה, לתנא קמא כל שביאתו בעבירה כאלמנה לכהן גדול, ולרבי יוסי כל שזרעו פסול, ולרשב"ג כל שכל זרעו פסול (גם הבנות).

ב. אלמנת עיסה, שבעלה ספק חלל, פסולה לכהונה לדברי הכל, שהרי בתו אסורה. וי"א שכשירה לכהונה משום 'ספק ספיקא', שבעלה ספק, והיא נפסלת מכוחו.

ג. ארוסה שעבירה, לרב אסור במזורת, שפסק כרבי אליעזר שספק פסול אסור לינשא עם הוודאי. ולשמואל מותר, שפסק שספק פסול מותר בוודאי פסול.

ד. י"א ששמואל מוסיף ש'הולד שתוקי', ופירושו שמשתיקים אותו מנכסי אביו אפילו אם תפס. וי"מ שבודקין את אמו, ואם אומרת לכשר נבעלתי נאמנת כרבן גמליאל, ואפילו בארוסה שרוב פסולים אצלה.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

ה. גר עד עשרה דורות מותר בממזרת, מכאן ואילך אסור, שמא יאמרו ישראל נושא ממזרת. ויש אומרים עד שישתקע שם עבודת כוכבים ממנו.

דף ע"ה ע"ב

א. עובד כוכבים ועבד הבא על בת ישראל, לרבי עקיבא הולד ממזר, כדין בני חייב לאוין. ומאחר שהולד ממזר, קל וחומר שנפסלה האשה לכהונה בביאה זו. ולרבי ישמעאל אין הולד ממזר, אבל נפסלה לכהונה.

ב. שלש שיטות יש בענין הכותים ובכהנים האמורים בכתוב שנשמעו בהם: א) לרבי ישמעאל, גירי אריות הן, ונטמעו בהם כהנים פסולים, ומשום כך פסלו אותם. ב) לרבי עקיבא גירי אמת הן, ונטמעו בהן כהנים כשרים, ואסרו אותם מפני שהיו מייבמים את הארוסות, ופוטרים את הנשואות לשוק בלא חליצה, שהיו דורשים 'החוצה' לאיש זר, רק מי שהיא 'חוצה' כלומר שלא נישאה עדיין, לא תהיה לאיש זר. והבנים ממזרים לרבי עקיבא, כי בני חייבי לאוין הם. ג) לרבי אליעזר אינם בקיאים בתורת גיטין וקידושין, ולשיטתו גם כותי לא ישא כותית, שמא אחד מן הבקיאין שלא אירע פסול בנישואי אבותיו, והשני משאינן בקיאין, ואירע ספק אשת איש בקידושי אבותיו, שנתקדשה לאחר, ואמרו שאינם קדושין ונשאת לאחר. וי"א שממזר מאחותו וממזר מאשת אח נתערב בהם, וי"א שעבד ושפחה נתערבו בהם.

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ע"ו למסקנא

דף ע"ו ע"א

א. הנושא אשה כהנת, לרבי מאיר צריך לבדוק אחריה, אם לא היה פסולי יוחסים בארבע אמהות שהן שמנה, אמה ואם אמה, אם אבי אמה ואמה, אם אביה ואמה, ואם אבי אביה ואמה. ואם היתה לוייה וישראלית, מוסיפין עליהן עוד אם אחת לכל זוג, הרי שתים עשרה. וי"א שמוסיף עוד זוג אחת, והן שש עשרה. אבל באבות אין צריך לבדוק, כי אנשים ניצים מביישים זה את זה ביוחסין, ואם היה אחד מהם פסול, היה קול לדבר.

ב. האשה אינה צריכה לבדוק באמהות של הבעל, שלא הוזהרו כשרות לינשא לפסולים.

ג. התחיל לבדוק באמהות ומצא שאבי אביה היה אחד מכל אלו, בידוע שמיוחס הוא, ואין בודקין ממנו ולמעלה: (א) שימש על המזבת, או עמד לשורר עם הלוויים בדוכן, שהיו מייחסים כהנים ולויים לעבודה ולדוכן בלשכת הגזית. (ב) נמנה בין סנהדרין של עשרים ושלושה, שהיו מנוקין מכל מום של יוחסין, שנאמר אצל משה ונשאו אתך, מיוחסין כמותך. (ג) היה דיין לדון דיני ממונות בירושלים. (ד) היה גבאי צדקה, שיכול למשכן על הצדקה בערב שבת, ואנשים נצים עמו, ואם היה לו פסול יש קול לדבר. (ה) היה חתום לעד בערכי הישנה של ציפורי, שהיו

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

מדקדקים לייחס את החותמים לעדות. ו) היה מוכתב בין חיילות של בית דוד, שהיו מיחסים אותם כדי שתהא זכותן וזכות אבותם מסייעתן.

של

דף ע"ו ע"ב

א. לחכמים אין צריך לבדוק באמהות, כי כל המשפחות בחזקת כשרות הן עומדות. ואם קורא עליו ערער, צריך לבדוק אחריה.

ב. הכל כשרים לדון דיני ממונות, ואפילו ממזר. אבל לא דיני נפשות. ובירושלים העמידו מיוחסים גם לדיני ממונות.

ג. כל משימות שאתה משים, לא יהיה אלא מקרב אחיך ולא גרים, שנאמר 'שום תשים עליך מלך מקרב אחיך'. ואם אמו מישראל, נקרא מקרב אחיך. יש אמוראים שהיו מתעסקים לכבד את הגרים ולהושיבם בשררה. אבל בארץ ישראל לא היו ממנים אותם אפילו לפקח על המדות, ובנהרדעא לא העמידו אותם גם על הסדר בהשקאת השדות.

ד. המארח באכסניא שלו תלמיד חכם, יארח חכם כזה שיודע להפך בזכותו. כמו גר אחד שהיה מארח את רב אדא בר אהבה, והיפך בזכותו שיוכל לעסוק בצרכים הגשמיים של העיר, לפי שהיתה אמו מישראל.

ה. ארבע מאות ילדים היו לדוד, וכולם בני יפת תואר היו, ומסתפרים קומי ומגדלים בלורית, ויושבים בקרוניות של זהב, ומהלכים בראשי גייסות, והן הן בעלי אגרופים של בית דוד. ולא היו הולכים אלא לאיים, אבל לעריכת המלחמה לא הלכו אלא מיוחסים.

של

אומא יקרי!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ע"ז למסקנא

דף ע"ז ע"א

א. חלל זכר שנשא בת ישראל, פסולה מן הכהונה, וכן בת בנו, ובת בן בנו, עד עולם. ולרבי דוסתאי בן יהודה, בתו כשירה לכהונה. וישראל שנשא חללה, בתו כשירה לכהונה.

ב. ישראל שנשא גיורת, בתו כשירה לכהונה.

ג. גר או עבד משוחרר שנשא בת ישראל לרבי יהודה בתו פסולה. ולר"א בן יעקב בתו כשירה, רק גר שנשא גיורת בתו פסולה, ואפילו לאחר עשרה דורות, כל זמן שאין אמו מישראל בתו פסולה. ולרבי יוסי גם גר שנשא גיורת בתו כשירה, ורק הגיורת עצמה פסולה.

ג. כהן גדול הבא על אלמנה, מתחללת, שנאמר לא יחלל, זה שהיה כשר ונתחלל. וכן כהן הבא על גרושה או זונה נעשית חללה. אבל הכהן הבא עליה, אינו מתחלל.

ד. המחזיר גרושתו לאחר שנשאת לאחר, אע"פ שהיא פסולה לו, בניה כשרים, שנאמר 'תועבה היא', ולא בניה.

דף ע"ז ע"ב

א. כהן גדול שבא על אלמנת ראובן, ועל אלמנת שמעון, ועל אלמנת לוי, חייב שלשה, שהם גופין מוחלקים ושמות מוחלקים.

ב. בא על אלמנה אחת שלש ביאות, אם לא התרו בו על כל אחת, חייב אחת. ואם התרו בו על כל אחת, חייב שלשה. כדין נזיר שהיה שותה יין כל היום כולו, שאינו חייב אלא אחת. ואם אמרו לו אל תשתה אל תשתה, והוא

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

שותה, חייב על כל אחת ואחת.

ג. בא על אלמנת ראובן, שהיתה אלמנת שמעון ואלמנת לוי, אינו חייב אלא אחת. וכן כהן שבא על אשה אחת שנתגרשה משלשה בני אדם.

ד. אשה שנתארמלה ונתגרשה ונתחללה וזינתה, ובא עליה כהן גדול, י"א שבאיזה סדר שהיה חייב ארבעה, כי איסור חל על איסור. וי"א שאינו חייב אלא אחת, שאיסור אינו חל על איסור. וי"א, שאם היה כסדר הזה חייב על כל אחת, ואם היה להיפך אינו חייב אלא אחת. כי איסור אינו חל על איסור, אבל איסור מוסיף חל על איסור. ובסדר זה האיסור מוסיף, כי אלמנה אסורה לכהן גדול, נתגרשה נאסרה גם להדיוט, נתחללה נאסרה גם בתרומה, וזנות איסור מוסיף הוא, כי שם זנות פוסל בישראל.

ה. האוכל נבילה ביום הכפורים, לרבי שמעון פטור, שאיסור יום הכיפורים אינו חל על איסור נבילה. ולחכמים חייב, שאיסור חמור חל על איסור קל. אבל כהן גדול הבא על אחותו שנתאלמנה, י"א שפטור גם לחכמים, כי איסור קל של אלמנה לא חל על איסור אחותו.

ו. ישראל הבא על אחותו, עשאה זונה אבל לא חללה, ש'חללה' האמור בכהן גדול מיותר, ללמד שאין חללה אלא מאיסורי כהונה. וכהן הבא על אחותו עשאה זונה ולא חללה, חזר ובא עליה (או שבא עליה כהן אחר) עשאה חללה, שהרי אסורה לו משום זונה שהוא איסור כהונה.

ז. כשם שחלוקה גרושה מזונה וחללה בכהן הדיוט, כך אלמנה חלוקה מגרושה וחללה זונה בכהן גדול.

ח. כהן הדיוט מחלל את זרעו כמו כהן גדול, ש'זונה' האמור בכהן גדול מיותר, ללמד גזירה שוה שגם כהן הדיוט מחלל את זרעו.

עוד

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ע"ח למסקנא

דף ע"ח ע"א

א. כהן גדול שקידש את האלמנה ובא עליה, לוקה שתים, משום לא יקח ומשום לא יחלל. ואם גמר את ביאתו, לוקה גם משום לא יחלל זרעו. ובן כהן הדיוט שקידש ובא על גרושה.

ב. לאביו, כשקידש לוקה משום לא יקח, וכשבעל לוקה משום לא יחלל. ולרבא אם בעל לוקה על שתיהם, ואם לא בעל אינו לוקה כלל, כי הטעם שלא יקח הוא משום לא יחלל. ומודה רבא שאם בעל ולא קידש, שלוקה משום לא יחלל, שהרי חילל.

ג. מודה אביו במחזיר גרושתו שאם קידש ולא בעל אינו לוקה, שנאמר 'לקחתה להיות לו לאשה'. ושניהם מודים שאם בעל ולא קידש, שאינו לוקה, שדרך ליקוחין אסרה תורה.

ד. חלוצה אינה אסורה לכהן אלא מדרבנן, והסמיכוהו על מה שנאמר 'ואשה גרושה'.

ה. לרבי יהודה גר פוסל את האשה לכהונה בביאתו. ולמדו בגזירה שוה ממצרי ראשון וחלל.

ו. לרבי שמעון בן יוחאי גיורת פחותה מבת שלש שנים ויום אחד כשרה לכהונה, שנאמר וכל הטף בנשים החיו לכם, ופינחס היה עמהם. וחכמים מפרשים החיו לכם לעבדים ושפחות.

ז. 'ואלמנה וגרושה לא יקחו להם לנשים כי אם בתולת מזרע בית ישראל' (יחזקאל מד כב), לרבי יהודה צריך שיהיה עיקר הזרע, והוא האב,

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

מישראל, אבל אם האב גר, גם אם האם מישראל, פסולה לכהונה. לרבי אליעזר בן יעקב 'מזרע' אפילו מקצת זרע, שאם האם היא מישראל, כשירה. לרבי יוסי מי שנזרעו בישראל, שאם היתה הורתה בקדושה כשירה, ורק הגיורת עצמה אסורה. ולרבי שמעון בן יוחאי שנזרעו בתוליה בישראל, שנעשית בת שלש לאחר הגירות, אבל אם נתגיירה קודם שלש, כשירה.

דף ע"ח ע"ב

א. וְהָאֱלֵמָנָה אֲשֶׁר תִּהְיֶה אֱלֵמָנָה 'מִכְּהֵן' יִקְחוּ (שם). י"מ משאר כהנים (שאינם כהן גדול) יקחו. ורבי יהודה מפרש, שאם היא אלמנה מן המשיאים לכהונה יקחו, אבל אם בעלה גר, נפסלה בביאתו לכהונה.

ב. הלכה כרבי יוסי שרק גיורת עצמה אסורה. ומיום שחרב בית המקדש נהגו כהנים סלסול בעצמם כרבי אליעזר בן יעקב שלא לישא בת גר וגיורת. רב הונא פסק שאם בא לימלך מורים לו כרבי אליעזר בן יעקב, ואם נשא אין מוציאים מידו כרבי יוסי.

ג. האומר בני זה ממזר, לתנא קמא אינו נאמן, ואפילו אם גם האם שהיא יודעת יותר ממי נתעברה, מעידה על עובר שבמעיה שאין לו עדיין חזקת כשרות שממזר הוא, אינם נאמנים. ולרבי יהודה נאמנים, שנאמר בבכור 'יכיר' יכירנו לאחרים.

ד. נאמן אדם לומר על בנו שהוא בכור, כדי שיקבל פי שנים, שנאמר 'יכיר' יכירנו לאחרים. ואפילו בנכסים שנפלו לו לאחר מכן שאינו יכול להקנותם לו בשעת העדות, שהרי דבר שלא בא לעולם הוא, וגם אם נפלו לו נכסים כשהוא גוסס שאינו יכול להקנותם לו גם לסוברים שאדם מקנה דבר שלא בא לעולם, נאמן.

לוחם יקרי!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכחובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ע"ט למסקנא

דף ע"ט ע"א

א. הנותן רשות לשלוחו לקדש את בתו, והלך האב וקידשה לאחר, אם שלו קדמו קידושו קידושין, ואם של שלוחו קדמו קידושו קידושין. ואם אינו ידוע, שניהם נותנים גט. ואם רצו, אחד נותן גט ואחד כונס. וכן האשה שנתנה רשות לשלוחה לקדשה, והלכה וקדשה את עצמה, אם שלה קדמו קדושיה קידושין, ואם של שלוחה קדמו קידושו קידושין. ואם אינן יודעים, שניהם נותנים לה גט. ואם רצו, אחד נותן גט והשני כונס.

ב. קידשה אביה בדרך, וקידשה את עצמה בעיר, והרי היא בוגרת, אם היא עדיין בתוך ששה חדשים שבין נערות לבגרות, אנו תולים שמא עכשיו נתבגרה, שהרי בחזקת נערה היתה, ואפשר שקידושי אביה חלו. ואם היא לאחר ששה חדשים, אין חוששין לקידושי אביה, כי אין בין נערות לבגרות יותר מששה חדשים.

ג. קידשה אביה ביום השלמת ששה חדשים בבוקר, וקידשה היא את עצמה בעיר לאחר מכן, לרב הרי היא בוגרת לפנינו, ותולים שכבר נתבגרה בבוקר, וקידושין של אביה לא חלו (ואין אומרים העמד גוף על חזקתו ונערה היא, שביום זה היא עשויה להשתנות. להלן ע"ב). ולשמואל חוששים שמא נתבגרה עכשיו, וצריכה גט משניהם. ואם היא מכחשת את אביה ואומרת כבר נתבגרת מאתמול, אין חוששין לקידושי אביה. (להלן ע"ב). ו"א שהלכה כשמואל, וי"א שהלכה כרב. והלכה כרב (שם).

ד. מקוה שנמדד ונמצא חסר, כל טהרות שנעשו על גביו למפרע, בין ברשות היחיד בין ברשות הרבים טמאות, שמעמידים את הטמא על חזקתו ונאמר שלא טבל, ואין מעמידים את המקוה על חזקתו, שיש לנו ריעותא נוספת שהרי חסר לפניך. ולרבי שמעון הוא ספק, לפיכך ברשות הרבים שספק טומאה טהור, טהורות. וברשות היחיד תולין.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

ד. היה בודק את החבית להפריש עליה תרומה והולך, ואחר כך נמצאת חומץ, כל שלשה ימים, ודאי. (י"א שלשה ימים הראשונים וודאי יין, וי"א שלשה ימים אחרונים וודאי חומץ). מכאן ואילך, לחכמים הוא טבל למפרע, כי העמד טבל על חזקתו. ואין מעמידין יין על חזקתו, שהרי חומץ לפניך, ולרבי שמעון הוא ספק טבל.

דף ע"ט ע"ב

א. שכיב מרע שכתב נכסיו לאחרים ולא שייר לעצמו כלום, ועמד, אין מתנתו מתנה, שמצוה מחמת מיתה היה. ואם בריא היה, מתנתו מתנה. ואם הוא אומר שכיב מרע הייתי, והמקבלים אומרים בריא היה, לרבי יעקב הוא מוציא מידם בלא ראיה, והם אין מוציאים מידו בלא ראיה, שכלל הוא בידינו 'העמד ממון על חזקתו'. לרבי נתן, אם בריא הוא עליו להביא ראיה שהיה שכיב מרע, ואם שכיב מרע הוא עליהם להביא ראיה שבריא היה. כי כל העולם בחזקת בריאים הם, והמוציא עצמו מחזקה זו עליו להביא ראיה.

ב. מי שיצא הוא ואשתו למדינת הים, ובא הוא ואשתו ובניו, ואמר: אשה שיצאת עמי למדינת הים הרי היא זו, ואלו בניה, אין צריך להביא ראיה על האשה, ולא על הבנים הקטנים הכרוכים אחריה, אבל צריך להביא ראיה על הבנים הגדולים. מתה ואלו בניה, מביא ראיה על הבנים ולא על האשה. אשה נשאתי במדינת הים הרי היא זו ואלו בניה, מביא ראיה על האשה ולא על הבנים (הקטנים הכרוכים אחריה). מתה ואלו בניה, צריך להביא ראיה על האשה ועל הבנים.

ג. בא ממדינת הים עם אשה ובנים, ואמר שתי נשים נשאתי שם, ואחת מתה, ואלו הבנים של אשה זו, ומביא ראיה על האשה שהביא, צריך להביא ראיה גם על הבנים הקטנים אע"פ שהם כרוכים אחריה, שמא בני המתה הם והיא גדלתם.

דף ע"ט ע"ב

אומץ יקר!

רווח לנו על תיקון פעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף פ' למסקנא

דף פ' ע"א

א. לריש לקיש אין סומכין על בנים הכרוכין אחרי האשה אלא לקדשי הגבול, שאם כהן הוא והביא ראייה על האשה שכשירה לכהונה, מאכילין תרומה לבנים הכרוכין אחריה. אבל ליוחסין לא, שהבנות שבהם אינן נישאות לכהנים עד שיביאו ראייה שהן בנותיה. ולרבי יוחנן סומכין על חזקה זו גם ליוחסין.

ב. לרבי יוחנן מלקין על החזקות, שאם החזקה נדה בשכינותיה, בעלה לוקה עליה משום נדה. וסוקלין ושורפין על החזקות, כגון איש ואשה תינוק ותינוקת שהגדילו בתוך הבית, ובא הבן על אמו, נסקלין. ואם בא האב על בתו, נשרפין. ומעשה באשה שבאת עם תינוק מורכב על כתיפה והגדילתו, ובא עליה, וסקלוס, אע"פ שלא היה בנה וודאי אלא כרוך אחריה.

ג. תינוק שנמצא בצד העיסה ובצק בידו, וידוע שנטלו מן העיסה, רבי מאיר מטהר, אע"פ שרוב תינוקות מטפחים בשרצים ונבילות באשפה, המיעוט שאינם מטפחים מצטרף עם חזקת טהרה שיש לעיסה, ואיתרע הרוב. וחכמים מטמאין, שהמיעוט כאילו אינו, ואין לנו אלא רוב וחזקה, ורובא עדיף.

ד. לריש לקיש מטמאין חכמים בתורת וודאי, ושורפין תרומה על פי טומאה זו. ולרבי יוחנן טמא בתורת ספק, ואין שורפין את התרומה אלא תולין. ואע"פ שאין לתינוק דעת לישאל, וספק טומאה שאין בו דעת לישאל טהור גם ברשות היחיד, עשאוהו חכמים כאילו יש בו דעת לישאל.

ה. עיסה בתוך הבית, ושרצים וצפרדעים מטפלין שם, ונמצאו חתיכות בעיסה, ואין ידוע אם של שרצים או של צפרדעים, אם רוב שרצים שם, טמאה בתורת וודאי ושורפין עליה תרומה (גם לרבי יוחנן, לפי שהוא רובא דאיתא קמן), ואם רוב צפרדעים טהורה.

ו. עיסה בתוך הבית, ותרנגולים ומשקים טמאים שם, ונמצאו נקורים בעיסה, אם

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

המשקין לבנים, או אדומים וצלולים שבבואה של תינוק ניכר בה, חוששין שמא שתו התרנגולין ממשקין הטמאים, ובעוד המשקה טופח בחרטומיהם נקרו בעיסה, ואינם ניכרים. והוא ספק טומאה, שלא אוכלים ולא שורפים. ואע"פ שאין בו דעת לישאל, עשו חכמים כאילו יש בו דעת לישאל. ואם היו אדומים ועכורים, העיסה טהורה, שאילו היו מנקרים אותו היה הדבר ניכר.

דף פ' ע"ב

א. לא יתייחד אדם עם שתי נשים, שדעתן קלה ושתייהן נוחות להתפתות, ולא תירא אחת מחבירתה שגם היא תעשה כמותה. אבל אשה אחת מתייחדת עם שני אנשים, שהאחד בוש מחבירו. ולרבי שמעון אם אשתו עמו, מתייחד עם שתי נשים, וישן עמהם בפונדקי, שאשתו משמרתו.

ב. מתייחד אדם עם אמו ועם בתו. וכשהבן קטן, הוא ישן עם אמו בקירוב בשר, וכן האב עם בתו קטנה. אבל כשהגדילו, זו ישנה בכסותה וזה בכסותו.

ג. רמז ליחוד מן התורה, שנאמר כי יסיתך אחיך בן אמך, וכי בן אם מסית ולא בן אב, אלא שהבן מתייחד עם אמו, ולא עם כל עריות שבתורה. ולפי פשוטו, שלא ישמע גם לבן אמו שאינו שונא לו.

ד. ולד שמת בתוך שלשים יום, אין צריך לכבדו במותו להוציאו לקבורה במטה, אלא בחיק. ואין צריך רבים ללוותו אלא שלשה. כגון אשה אחת ושני אנשים, אבל לא באיש אחד ושתי נשים משום ייחוד. ולאבא שאול מותר גם באיש אחד ושתי נשים, שבשעת אנינות יצרו שבור. ולחכמים אין יצרו שבור. וגם אם נאמר שיצרו שבור, יש לחוש שפעמים אין שם אנינות, ועושין עצמן כאילו נושאים תינוק מת, ויוצאין לעבירה, כמעשה שהיה.

ה. 'מה יתאונן אדם חי גבר על חטאיו' (איכה ג לט) – לחכמים פירושו שגם בשעת אנינות של אדם יצרו מתגבר עליו. ולאבא שאול, מה יתרעם על מדותיו, וכי גבר על חטאיו? דיו חיים שנתתי לו!

ל

אומץ יקרי!

רווח לנו על תיקון מעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com.
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף פ"א למסקנא

דף פ"א ע"א

א. אשה אחת מתיחדת בעיר, עם שני אנשים כשרים. ובדרך עם שלשה, שמא יצטרך אחד להשתין, ונמצא השני מתייחד עם הערוה. ועם פרוצים לא תתייחד גם אם הם עשרה, שאינם מתביישים זה מזה. י"א שכשרים הם מי שהוא במדרגתו של רבי חנינא בר פפי וחביריו. (ראה לעיל מ.).

ב. מי שקינא לאשתו ונסתרה, והוא מעלה אותה לירושלים להשקותה, מוסרין לו בית דין שבעירו שני תלמידי חכמים, שיתרו בו שלא יבוא עליה בדרך, ואם יבוא עליה, יעידו עליו, כדי שלא ישקוה.

ג. מלקין מכת מרדות על ייחוד של פנויה, אבל לא על יחוד של אשת איש, שלא להוציא לעז על בניה. וי"א שמלקין ומכריזין שלא היה אלא יחוד, אבל יש חוששים שאחד ישמע מהמלקות ולא ישמע את ההכרזה.

ד. אין אוסרין את האשה על בעלה משום ייחוד.

ה. מי שיוצא עליו קול שהוא עובר עבירות, מלקין אותו, שנאמר 'אל בְּנֵי כִּי לֹא טוֹבָה הַשְּׁמָעָה'. ומר זוטרא היה מקריא לפניו פסוק זה בשעה שלקה, להודיע שהוא לוקה על לאו זה.

ו. אשה שבעלה בעיר, אין חוששין משום ייחוד, שהיא יראה מבעלה שיבוא. ורב ביבי היה חושש באשה שבעלת ברית היא לו, גם כשבעלה היה בעיר.

ז. אם יש פתח פתוח לרשות הרבים, אין חוששין בו משום ייחוד.

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

ח. בית חיצון ופנימי, שאחד מהם לאנשים והשני לנשים, והפנימיים נכנסים ויוצאים דרך החיצון. י"א שאם האנשים בחוץ והנשים בפנים, אין חוששין משום ייחוד, שהאנשים אין עוברים בין הנשים, ומה שהנשים עוברים דרך האנשים, אינו איסור, שהרי אשה אחת מתיחדת עם אנשים הרבה. אבל להיפך, חוששים משום ייחוד, כי האנשים עוברים דרך הנשים שמבחוץ, ואסור לאיש אחד להתיחד עם נשים הרבה.

ו"א להיפך, שאם האנשים בחוץ והנשים בפנים, חוששין שיכנס אחד מן האנשים לפנים ולא ירגישו בו חביריו. אבל אם האנשים בפנים, אין חוששין שתכנס אשה לפנים, וגם אם תכנס הרי אשה מתייחדת עם שני אנשים. ומה שהאנשים עוברים בין נשים הרבה, אין זה ייחוד, שהיוצא חושש שהאחר יצא אחריו. ולהלכה אסור בשני האופנים.

ט. אביי ורבא היו מניחים בין אנשים לנשים שהתאספו לדרשה או לחופה, דברים המשתברים ומשמיעים קול כשעוברים עליהם.

י. ריעוע של ימות השנה ליחוד ולעבירה, הוא בימות הרגל.

יא. רב עמרם הרים את קולו כשהתגבר עליו יצרו, וצעק: 'נורא בי עמרם', ואמר מוטב שיתביישו ממנו חבריו בעולם הזה, ולא בעולם הבא. והשביעו ליצר שיצא ממנו, ויצא כעמוד של אש. רבי מאיר ורבי עקיבא היו מתלוצצים בעוברי עבירה, פעם אחת התגבר עליהם יצרם, ולא הניח אותם עד שהכריזו ברקיע שיזהרו בתורתם.

יב. אין להתגרות בשטן, אלא יאמר שהקב"ה יגער בו. פלימו היה רגיל לומר 'גירא בעיניה דשטן', עד שנדמה אצלו כעני והוציא עליו קול שהרגו.

דף פ"א ע"ב

דף פ"א ע"ב

א. אשה שנדרה בנזיר, ושמע בעלה והפר לה, והיא לא ידעה, והיתה שותה יין ומטמאה למתים, צריכה כפרה, שנאמר 'אִשָּׁה הַפְּרָס וְהָ יִסְלַח לָהּ'. רבי עקיבא היה בוכה כשהגיע לפסוק זה, ומה מי שנתכוין לאכול

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

בשר חזיר ועלה בידו בשר טלה אמרה תורה צריכה כפרה וסליחה, המתכוין לאכול בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר על אחת כמה וכמה. עוד היה בוכה כשהגיע לפסוק 'וְלֹא יָדַע וְאִשָּׁם וְנִשְׂא עֹוֹנוֹ, וּמֵה מִי שֶׁנִּתְכַוֵּן לֵאכּוֹל שׁוֹמֵן וְעֹלָה בִידּוֹ חֶלֶב אִמְרָה תּוֹרָה כֵּן, מִי שֶׁנִּתְכַוֵּן לֵאכּוֹל חֶלֶב וְעֹלָה בִידּוֹ חֶלֶב עַל אַחַת כְּמֵה וְכְמֵה. וְעַל דְּבַר זֶה יִדּוּ כָל הַדּוּוּיִם.

ב. "א שאדם מתייחד לפרקים עם אחותו, ודר בקביעות עם אמו ובתו, ויש אומרים שאסור להתייחד עמהם.

ג תלמיד אחד ליגלג על רבי טרפון שהזהיר לתלמידיו להיות עמו, כדי שלא יתייחד עם כלתו. ולאחר מכן נכשל אותו תלמיד בחמותו.

ד. אסור להתייחד עם בהמה.

ה. מותר להתייחד עם שתי נשים השונאות זו את זו, כגון שתי יבמות (נשי שני אחים), שתי צרות, אשה וחמותה, אשה ובת בעלה. ומתייחד עם אשה ותינוקת שיודעת לספר מה היא ביאה, ואין מוסרת עצמה לביאה.

ו. האב ישן עם בתו קטנה בקירוב בשר, יש אומרים עד בת תשע שנים ויום אחד, ויש אומרים עד בת שתים עשרה ויום אחד, ולדברי שניהם כדי שיהיו שדים נכוננו ושערך צמת. (שנחלקו על שערות שצמחו מבת תשע עד בת י"ב, אם הם סימן או שומא). והאם ישנה עם בנה קטן, יש אומרים עד בן י"ב ויום אחד, ויש אומרים עד בן י"ג ויום אחד. ואם בושה לעמוד לפניו ערום, גם בקטנותם אסור.

ז. אין משתמשים באשה. יש מתירין אם מתכוין לשם שמים ואין דעתו אחריה לחיבת אישות, אלא לחיבת קורבה ולעשות קורת רוח לאמה שמחבב את בתה.

שלום

אומה יקרי!

רווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף פ"ב למסקנא

דף פ"ב ע"א

א. רווק לא יהיה מלמד תינוקות, משום האמהות שמביאות את בניהם. וכן אשה לא תהיה ממלמדי תינוקות, משום האבות המביאים את בניהם. ולרבי אליעזר גם מי שיש לו אשה, ואינה שרויה אצלו, לא יהיה מלמד תינוקות.

ב. לרבי יהודה לא ירעה רווק בהמה, ולא יישנו שני רווקין בטלית אחת. וחכמים מתירים, שלא נחשדו ישראל על משכב זכור ועל הבהמה.

ג. כל שמלאכת אומנותו נעשית לנשים, והנשים צריכות לו, כגון הצורפים, והסריקים (סורקי בגדים), ומנקרי ריחים של יד שנשים טוחנות בהם, והרוכלין המוכרין קישוטי בשמים לנשים, והגרדיים, והספרים, והכובסים, והמקיז דם, והבלן, והבורסקי, לא יתיחד אפילו עם נשים הרבה. ולא ילמד אדם את בנו אומנות הנשים. ומי שעסקו עם הנשים סורו רע, ואין מעמידים מהם מלך או כהן גדול.

ד. לעולם ילמד אדם את בנו אומנות נקיה וקלה, כגון מעשה מחט. ויתפלל למי שהעושר והנכסים שלו, שאין אומנות שאין בה עניות ועשירות, שלא עניות או עשירות מן האומנות, אלא הכל לפי זכותו.

ה. חיה ועוף שנבראו לשמש את האדם, מתפרנסין שלא בצער, והאדם שנברא לשמש את קונו, מתפרנס בצער, שהרע את מעשיו וקיפח את פרנסתו.

ו. לא ילמד אדם את בנו חמר, גמל, קדר, ספן, שאומנותן אומנות ליסטים. (שלוקטים עצים ופירות מן הכרמים, ונשכרים לאדם ומעבירין על תנאם). וכן רועה (שרועה בשדות אחרים), וחנוני (שמלומד באונאה, להטיל מים ביין וצורות בחיטים).

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

ז. החמדין רובן רשעים (מפני הליסטות), והגמלין רובן כשרין (שפורשין למדברות למקום גדודי חיות וליסטין, ויראים לנפשם ומשברים לבם למקום). הספנין רובן חסידים (שפורשין למקום הסכנה, והם ברעדה יותר מגמלין). טוב שברופאים לגהינום (שאינו ירא מחולי ומאכלו מאכל בריאים, ואינו משבר לבו למקום. ופעמים שהורג נפשות, ויש בידו לרפאות העני ואינו מרפא). כשר שבטבחים שותפו של עמלק (שספיקי טריפות באות לידו, וחס על ממונו ומאכילם).

ח. אברהם אבינו קיים את כל התורה כולה עד שלא ניתנה.

ט. עשרה דברים נאמרו בגרע (מקזי דם): מהלך על צידו, ורוחו גסה, ונתלה וישב, ועינו צרה, ועינו רעה, אוכל הרבה, ומוציא קימעא, וחשוד על העריות, ועל הגזל, ועל שפיכות דמים.

דף פ"ב ע"ב

א. אין לך אומנות שעוברת מן העולם, אשרי מי שרואה את הוריו באומנות מעולה, ואוי לו למי שרואה אותם באומנות פגומה. אי אפשר לעולם בלא בסס ובלא בורסקי, אשרי מי שאומנותו בסס, ואוי לו מי שאומנותו בורסקי. אי אפשר לעולם בלא זכרים ונקבות, אשרי מי שבניו זכרים, ואוי לו למי שבניו נקיבות.

ב. רבי נהוראי אומר: מניח אני כל אומנות שבעולם ואיני מלמד את בני אלא תורה, שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא. אבל שאר אומניות, כשאדם בא לידי חולי או זקנה או יסורין, ואינו יכול לעסוק במלאכתו, הוא מת ברעב. אבל התורה משמרתו מכל רע בנערותו, ונותנת לו אחרית ותקוה בזקנותו, בנערותו מהו אומר? יִקְוֶי ה' יַחְלִיפו כַּח יַעֲלוּ אֲבָר פְּנֵשְׁרִים. בזקנותו מהו אומר? עוֹד יְנוּבוֹן בְּשִׁיבָה דְשִׁנִּים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ.

הדרן עלך עשרה יוחסין
וסליקא לה מסכת קידושין למסקנא!

אומא יקרי!

דווח לנו על תיקון מעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכתובת: 7600234@etrog.net.il
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il